

Jaume Vidal

Dia 10 d'octubre s'estrenava *Carne trémula*, la darrera pel·lícula d'Almodóvar. Un dia després Cabrera Infante, a *Babelia* núm. 310, la qualifica com la millor pel·lícula de Pedro Almodóvar. Dos dies després llegim: "Una pel·lícula que roza lo insuperable" Angel Fernández Santos, *El País*, 12 d'octubre. ¿És una pel·lícula mereixedora d'aquests elogis? Evidentment, si s'agafen com a referència les pel·lícules anteriors d'Almodóvar *Tacones lejanos* (1991), *Kika* (1993) i *La flor de mi secreto* (1955) no hi ha dubte que aquesta és una de les millors, però sempre prenent com a mesura el seu cinema, no el CINEMA. I és que, a la seva filmografia, llevat de *Qué he hecho yo para merecer esto* (1984) i *Matador* (1986), la primera per la seva atmosfera fantàsica i d'una frescura ingènua i la segona per la seva bona estructura (guió escrit amb la col·laboració de Jesús Ferrero), poques són les pel·lícules interessants. És un director que ha estat molt sobrevalorat i possiblement sigui, això si és veritat, un dels principals representants de la cultura urbana i de la "movida madrileña" però no és un Fassbinder ni molt menys un Allen, ni per descomptat

Contracamp

un Sirk encara que molts l'hi vulguin comparar, entre ells ell mateix.

Com he dit abans, els defensors de *Carne Trémula* han estat nombrosos, per tant me limitaré a esmentar els motius pels quals no m'ha agradat la pel·lícula (no entraré en la dialèctica de si és bona o dolenta):

1. El to doctrinal (pròleg i epíleg) no té res a veure ni amb l'estructura argumental ni amb la història dels personatges. A més, ja hi havia televisió a l'època de l'acció.
2. És estèticament fals el tan elogiat travelling-humà ralentit (és una mala calca d'una seqüència semblant al *Dràcula* de Coppola).
3. És de mal gust, d'hortera i demostra manca de sensibilitat la seqüència que mostra la retransmissió d'un partit de futbol per televisió, mentre hi ha un fort enfrontament entre Bardem i Rabal, això resta força a l'acció dramàtica dels personatges.
4. Com a totes les seves pel·lícules, hi sobra metratge —un exemple n'és la seqüència de l'entrenament de bàsquet, més apropiat per a un videoclip.
5. La seqüència que emet, també per televisió, *Ensayo de un crimen*. ¿vol ser un

homenatge a Buñuel o vol fer una semblança entre el personatge de Rabal i Archibaldo de la Cruz? ni una cosa ni l'altra hi tenen res a veure.

6. La seqüència del suïcidi de Sancho ¿és un altre homenatge, en aquest cas a Hitchcock? L'acció dramàtica d'una i altra pel·lícula són molt diferents. A *Recuerda* el personatge que interpreta Carroll és coherent amb el comportament final, a part de ser una gran pla; a *Carne Trémula* no veig que argumentalment estigui justificat.

Es clar que hi ha unes quantes coses salvables, entre elles la interpretació d'Angela Molina i José Sancho i la seqüència (amb molts de matisos) de l'autobús, ja que el conductor, per exemple, pareix tret d'una representació de Sarsuela. També, cal dir-ho tot, es nota una estructura de guió més ferm que no a les interiors pel·lícules (una altra volta hi ha col·laborat Jesús Ferrero), una millora en quant a direcció d'actors (molt deficient Rabal), planificació i muntatge; però sempre, com he dit abans, agafant com a referència les seves pròpies pel·lícules. ♦

Programació cinema al Centre de Cultura "Sa Nostra"

III CICLE CINEMA I GUERRA CIVIL

5 de novembre

Y llegó el día de la venganza (1964)
de Fred Zinnemann.

HOMENATGE A PILAR MIRÓ

12 de novembre

Beltenebros (1991)

CICLE CINEMA SOVIÈTIC

En col·laboració amb la CINEMATECA DE CUBA.

19 de novembre

La huelga (1924)
de S. M. Eisenstein

26 de novembre

La madre (1926)
de V. Pudovkin

3 de desembre

Acorazado Potemkin (1925)
de S. M. Eisenstein

10 de desembre

Cuando vuelan las cigüeñas (1957)
de M. Kalatozov

17 de desembre

Paz al recién llegado (1961)
de Alov i Naumov

24 de desembre

El espejo (1974)
de A. Tarkovski

31 de desembre

Cinco atardeceres (1979)
de N. Mihalkov

7 de gener 1998

Mañana fue la guerra (1987)
de Y. Kara